

Ks. Paweł Zagórski CSMA

Różaniec misyjny

„Przechodzić z Maryją przez sceny różańca to jakby być w szkole Maryi, by czytać Chrystusa, by wnikać w jego tajemnice, by zrozumieć jego przesłanie” (Jan Paweł II, Rosarium Virginis Mariae 14). Ta maryjna szkoła duchowości pozwala ochrzczonym na głębokie i odpowiedzialne przeżywanie wiary, Tak, aby mogła stać się darem dla innych. W ten sposób, pozwala ona wierzącym uczestniczyć w działalności misyjnej Kościoła.

„Nagłać potrzeba działalności misyjnej wynika również z radykalnej nowości życia przyniesionej przez Chrystusa i przeżywanej przez jego uczniów” (Jan Paweł II, Redemptoris Missio 7). Nowość życia to przede wszystkim gotowość do troski o tych, którzy nie znają jeszcze Chrystusa. „Ten zapal z pewnością pobudzi kościół do nowej aktywności misyjnej, której nie będzie można powierzyć jedynie wąskiej grupie specjalistów, ale będzie ona wymagać odpowiedzialnego udziału wszystkich członków ludu Bożego” (Jan Paweł II, Novo millennio ineunte 40). Od dawna różaniec pozostawał w służbie misji, ponieważ odmawiany wspólnie osiąga wspaniałą wartość. Wszyscy modlą się o czyjeś nawrócenie, o łaskę bardzo komuś potrzebną, a w tym tygodniu wszyscy modlą się w intencjach misji. Tak więc różaniec jednoczy serca. Mając serce otwarte na niezmiernie horyzonty misji, pragniemy rozważanie tajemnic różańcowych uczynić narzędziem współpracy misyjnej i otoczyć tą modlitwą cały świat. Solidarni z tymi, którzy czekają na Ewangelię i z tymi, którzy ją głoszą, wspomagajmy modlitwą różańcową, misyjną posługę Kościoła.

TAJEMNICE RADOSNE.

Tajemnice radosne wprowadzają nas w rzeczywistość, które daje początek spełnianiu się Bożych obietnic. Pozdrowienie dziewicy z Nazaretu przez archanioła Gabriela łączy się z wezwaniem do radości mesjańskiej: „Raduj się Maryjo”. W tej zapowiedzi osiąga swój cel, cała historia świata. (RVM 20).

Módlmy się, aby Ewangelia - Dobra Nowina ożywiła wiarę ochrzczonych, a dla nieznanających Jezusa była źródłem nadziei na spotkanie z Bożą łaską.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Panny.

„Anioł wszedł do niej i rzekł, bądź Pozdrowiona pełna łaski pan z Tobą błogosławiona jesteś między niewiastami”. (Łk 1,26)

W Nazarecie, dzięki Maryi, „pełnej łaski”, nastąpiła „pełnia czasu” dla człowieka i całej ludzkości. Bóg wszedł w historię świata, aby pozostać już z nami na zawsze. Ale jeszcze tak wiele narodów nie zna Jezusa ani jego matki Maryi.

Maryjo Twoim „fiat” została objęta cała ludzkość. Prosimy Cię nowe powołania misyjne, by nigdy nie zabrakło zwiastunów dobrej nowiny.

2. Nawiedzenie świętej Elżbiety.

„W tym czasie Maryja wybrała się i poszła z pośpiechem w góry do pewnego miasta w pokoleniu Judy. Weszła do domu Zachariasza i pozdrowiła Elżbietę”. (Łk 1,39-40)

Jakże obfita okazała się boża łaska w życiu Maryi, a tym samym stała się na darem dla tych, którzy z ufnością oczekiwali Zbawiciela. Maryja - Świątynia Boga z radością zanoszi Jezusa Elżbiecie.

Mario, dziś nadal przez misjonarzy prowadzisz dzieło głoszenia Chrystusa. Ucz nas, jak należy kształtować uczniów według serca twojego syna, Jezusa.

3. Narodzenie Pana Jezusa.

„Kiedy tam przebywali na czy dla Maryi czas rozwiązania. Porodziła swego pierworodnego syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie”. (Łk 2,7)

Były to zwykłe narodziny, chociaż przyszedł na świat Zbawiciel. Ukazują one niewyszukaną miłość Boga, która objawia się w tajemnicy Wcielenia.

Mario, troszcząc. Chcesz się o syna, Czuwaj z tą samą troską nad wszystkimi swymi dziećmi, zwłaszcza z krajów misyjnych, aby Chrystus pełni się w nas ukształtował.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni.

„Gdy potem upłynęły dni ich oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego przynieśli Je do Jerozolimy, aby Je przedstawić panu. (Łk 2,22)

Józef i Maryja nie szukali przywilejów dla siebie, ale zgodnie z pobożnym zwyczajem poszli, aby ofiarować Jezusa w świątyni, w domu ojca Jezus jest bowiem darem ojca dla wszystkich.

Mario, która w tajemnicy ofiarowania otrzymałaś zapowiedź miecza boleści, naucz nas wielkodusznie ofiarować w intencjach misji nie tylko nasz czas i talenty, ale także bolesne doświadczenia.

5. Znalezienie Pana Jezusa w świątyni.

„Dopiero po trzech dniach odnaleźli go w świątyni, gdzie siedział między nauczycielami, przysłuchiwał się im i zadawał pytania. Wszyscy zaś, którzy go słuchali, byli zdumieni bystrością jego umysłu i odpowiedziami”. (Łk 2,46-47)

Paradoksem wydaje się być zgubienie Jezusa przed, ale przecież tym samym był On bliżej Ojca i Jego spraw. Od tej chwili wzrastał w mądrości u Boga i u ludzi. Wzrost w łasce jest powołaniem każdego człowieka.

Mario, gdy część świata, niegdyś chrześcijańskiego, zagubiła już Twojego Syna, daj nam na nowo odszukać w Twoich ramionach i w Twoim sercu Jezusa - Błogosławiony owoc twojego żywota.

TAJEMNICE ŚWIATŁA.

Tajemnice światła, do medytacji, których zaprasza nas Ojciec Święty Jan Paweł II wskazują nową perspektywę dynamizmu naszej wiary. „Każda z tych tajemnic jest Objawieniem Królestwa, które już nadeszło w samej osobie Jezusa” (RVM 21).

Pomóc innym poznawać Chrystusa to podstawowy obowiązek chrześcijański. Aby to jednak czynić, musimy się nieustannie nawracać i każdego dnia żyć w Ewangelią.

1. Chrzest Pana Jezusa w Jordanie.

„A gdy Jezus został ochrzczony, natychmiast wyszedł z wody. A głos z nieba mówił: ten jest mój syn umiłowany, w którym mam upodobanie”. (Mt 3,16-17)

Chrzest Jezusa zapowiada jego publiczną działalność, czyli wyjście z darem miłości, przebaczenia i pokoju do wszystkich, którzy oczekiwali Zbawiciela. Niech dzięki odpowiedzialności za nas własny Chrzest, prawda Ewangelii dotrze do nieznanających jeszcze Jezusa.

Maryjo, Matko umiłowanego Syna, rozpoczynającego głoszenie Królestwa, wstawiaj się za misjonarzami, którzy właśnie przygotowują się do działalności misyjnej.

2. Objawienie siebie na weselu w Kanie.

„Taki to początek znaków uczynił Jezus w Kanie Galilejskiej objawił swoją chwałę i uwierzyli w niego jego uczniowie”. (J 2,11)

Wydarzenie w Kanie było zwyczajne, ale jednocześnie jakże ważne. Jezus wszedł w ludzkie sprawy, gdzie potrzebna była Boża łaska i Boże błogosławieństwo. Dziś Kościół, który z natury jest wspólnotą misyjną, troszczy się, aby wśród wszystkich ludów i narodów nie zabrakło obecności Jezusa.

Maryjo obecna w Kanie, uczestnicząca w misji swego Syna, pragniemy wypełniać Twe macierzyńskie napomnienia skierowane do Kościoła wszystkich czasów: Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie.

3. Głoszenie Królestwa Bożego i wezwanie do nawrócenia.

„Mówił więc: Do czego podobne jest królestwo Boże i z czym można je porównać? Podobne jest do ziarenka gorczycy, które ktoś wziął i posadził w swoim ogrodzie”. (Łk 13,18-19)

Wciąż niezmiernie pozostają horyzonty misji, dlatego chrześcijanie nie inaczej jak tylko przez swoje własne nawrócenie mogą potwierdzić troskę Kościoła o jego misyjną działalność. Siłą duchowego wzrostu jest Boża łaska.

Maryjo, pośredniczko łask, chroń i rozwijaj naszą wiarę złożoną w nas jak ziarnko gorczycy, byśmy stali się jej odważnymi głosicielami.

4. Przemienienie na górze Tabor.

„Tam przemienił się wobec nich. Jego odzienie stało się lśniaco białe. I zjawił się obłok osłaniający ich, a z obłoku odezwał się głos: To jest mój Syn umiłowany, Jego słuchajcie!” (Mk 9,2-7)

Wydarzenie z góry Tabor było mistycznym doświadczeniem apostołów. Jednocześnie stało się ono darem dla wszystkich, aby „umiłowany Syn” znalazł otwarte serca i umysły na miłość, jaką niesie od Ojca miłosierdzia i łaski.

Maryjo, która jesteś niedoścignionym wzorem kontemplacji oblicza Syna, pomóż nam utkwąć na zawsze wzrok w Chrystusowym obliczu i otworzyć się na przyjęcie tajemnicy Trójcy Przenajświętszej.

5. Ustanowienie Eucharystii.

„A gdy jedli, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał i dał im mówiąc: Bierzcie, to jest Ciało moje” (Mk 14,22)

Dramat Golgoty poprzedziło ustanowienie Eucharystii. Dzięki niej Jezus stał się obecny wśród nas na zawsze, w sposób pokorny i rzeczywisty. Jest z nami, aby być dla wszystkich.

Maryjo, która najlepiej wiesz, czym jest bliskość Jezusa, spraw, by dzięki posłudze kapłanów-misjonarzy Chleb eucharystyczny był rzeczywiście dzielony dla wszystkich.

TAJEMNICE BOLESNE

Ludzkie życie często jest przepełnione cierpieniem i bólem, czego doświadczamy rozważając tajemnice bolesne. „Różaniec wybiera pewne momenty męki. skłaniając modlącego się, aby skupił na nich wejrzenie swego serca i przeżył je na nowo” (RVM 22).

Idąc z Jezusem ostatecznie wychodzimy z obszaru cierpienia, aby budować nowego człowieka, który sens swoich własnych cierpień widzi w zjednoczeniu z ofiarą Zbawiciela.

1. Modlitwa w Ogrójcu.

„A kiedy przyszli do ogrodu zwanego Getsemani. Rzekł Jezus do swoich uczniów: Usiądźcie tutaj. Ja tymczasem będę się modlił”. (Mk 14,32)

Jezus przychodząc do ogrodu podejmuje świadomie mękę, ponieważ z tej ofiary rodzi się niepojęty dar miłości, która bez żadnych granic ogarnie wszystkich ludzi.

Maryjo, sercem zawsze obecna przy swym Synu, otocz swą macierzyńską miłością i otuchą tych, którzy przeżywają lęk w obliczu cierpienia.

2. Biczowanie Pana Jezusa.

„Wtedy Piłat, chcąc zadowolić tłum, uwolnił im Barabasza, Jezusa zaś kazał ubiczować i wydał na ukrzyżowanie”. (Mk 15,15)

Jakże łatwo jest się komuś przypodobać, nawet za cenę cierpienia i pogardy dla drugiej osoby. Wtedy jeszcze Piłat nie wiedział, że spełniają się proroctwa, a tym samym Boże obietnice. Biczowanie Jezusa nie było karą, ale drogą do największej ofiary.

Maryjo, „tak” Twojego Syna wobec planów Ojca to także wkraczanie na drogę krzyża. Ukaż nam zbawczy wymiar cierpienia i sens ludzkich wysiłków i zmagania.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa.

„Ubrali Go w purpurę i upłótszy wieniec z ciernia, włożyli Mu na głowę. I zaczęli Go pozdrawiać: Witaj, królu żydowski” (Mk 15,17)

Tak jak wtedy, tak i dzisiaj wyszydzanie drugich nie należy do rzadkości. Jest ono bolesnym doświadczeniem tylko na pewien czas. Ostateczne bowiem zwycięstwo zawsze należy do pokory.

Maryjo, widząca oblicze Syna i tak dobrze znająca rzeczywistość poniżenia, ucz nas cierpliwie znosić wszelkie doświadczenia oraz powierzać nasze troski miłosiernemu Sercu Chrystusa.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa.

„Następnie wyprowadzili Go, aby Go ukrzyżować. I przymusili niejakiego Szymona z Cyreny, ojca Aleksandra i Rufusa, który wracając z pola właśnie przechodził, żeby niósł krzyż Jego” (Mk 15,21)

Jezus idąc drogą krzyżową znaczył jej kolejne etapy, które tradycja chrześcijańska ujęła w czternaście stacji. Każdy krok Jezusa, również z Szymonem, to krok uczyniony z miłości, aby ofiara była pełna.

Maryjo, Ciebie także nie zabrakło na drodze krzyżowej Syna. Nie opuszczaj nas w nieszczęściu, módl się za nami grzesznymi, zwłaszcza gdy nadejdzie godzina naszej śmierci.

5. Śmierć na krzyżu.

„A gdy nadeszła godzina szósta, mrok ogarnął całą ziemię aż do godziny dziewiątej. O godzinie dziewiątej Jezus zawołał donośnym głosem: Boże mój. Boże, czemuś Mnie opuścił?” (Mk 15,33-34)

W tym niepowtarzalnym dniu w dziejach ludzkości dokonywało się dzieło zbawienia, chociaż w historii świata do tego dnia śmierć poniosło wielu skazańców. Śmierć Jezusa to śmierć dla życia, aby inni mieli je w obfitości.

Maryjo stojąca pod krzyżem, spojrzeniem pełnym bólu wpatrzona w Ukrzyżowanego, nie pozwól nam nigdy utracić nadziei.

TAJEMNICE CHWALEBNE.

Tajemnice chwalebne nie są tajemnicami sukcesu, lecz są kierunkowskazem ku nowej rzeczywistości, która jest trwałym owocem zbawczego dzieła Jezusa. „Różaniec zawsze wyrażał to doświadczenie wiary, wzywając wierzącego do wyjścia poza ciemności męki, by utkwic wzrok w chwale Chrystusa w zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu” (RVM 23).

Niebo jest otwarte dla „błogosławionych”, czyli dla tych, którzy z Ewangelii uczynili program swojego życia, a swoją wiarę wyrażają czynami miłości do Boga i bliźniego.

1. Zmartwychwstanie Jezusa.

„Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tutaj; zmartwychwstał”. (J 24,6)

Grób nie jest miejscem, gdzie szuka się radości. Tym razem pusty grób stał się powodem wielkiego zdumienia i niezniszczalnej nadziei, której źródło jest w zmartwychwstaniu.

Maryjo z wielkanocnego poranka, rozpromieniona radością zmartwychwstania, wzbudź w nas nowy zapal i entuzjizm dla misji.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa.

„Potem wyprowadził ich ku Betanii i podniósłszy ręce błogosławił ich. A kiedy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba”. (Łk 24,50-51)

Z horyzontalnego wymiaru ludzkiego życia, wniebowstąpienie przenosi nas w Boży wymiar. Wniebowstąpienie Jezusa jest czytelnym znakiem dla człowieka, wciąż jeszcze pozostającego pielgrzymem na ziemi.

Maryjo, niezrównana Mistrzyni w pielgrzymce wiary, wprowadzaj nas w głęboką znajomość misterium Jezusa.

3. Zesłanie Ducha Świętego.

„Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić”. (Dz 2,1-4)

Ten dzień nadszedł niespodziewanie i był wielkim dniem łaski, ponieważ Kościół z małej apostoelskiej wspólnoty rozpoczynał nowy wymiar swojej powszechności. Dobra Nowina została ofiarowana wszystkim ludom i narodom.

Maryjo, obecna w rodzącym się Kościele w dniu Pięćdziesiątnicy, wyprasza dla wszystkich głosicieli Ewangelii dary Ducha Świętego.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny.

„Niewiasto, oto syn Twój. Następnie rzekł do ucznia: oto Matka twoja. I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie”. (J 19,26-27)

Maryja od początku znała wspólnotę apostołów, która była jej szczególnie bliska. Jednakże przez tajemnicę Wcielenia najbliższa była swojemu Synowi, Jezusowi. Boży Syn pragnąc nadal bliskości swej Matki, ofiarował Maryi niebo.

Maryjo, doskonała ikono macierzyństwa Kościoła, kieruj nasze myśli i serca ku niebieskiej ojczyźnie, gdzie wraz z Tobą będziemy na wieki kontemplować oblicze Jezusa.

5. Ukoronowanie Najświętszej Maryi Panny na Królową nieba i ziemi.

„Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy. Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej. Oto błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia, gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny”. (Łk 1,46-49)

Wiara i zaufanie Maryi stoją u początków Jej owocnego życia w łasce. Jej współpraca z Bogiem przeszła etapy radości i dramatu.

Maryjo, Królowo nieba i ziemi, powierzamy Ci misyjną posługę Kościoła aż po krańce ziemi. Prowadź dalej przez nas dzieło głoszenia Chrystusa wszystkim narodom świata.